

Udateret

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Carla Colsmann

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Sprog:
Dansk

Dateringsbegrundelse:
Brevet er udateret

Omtalte personer:
Sophie Pedersen
P. A. Rosenberg

Arkivplacering:
Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller takker Carla Colsmann for besøget og håber, at hun ikke har plaget Colsmann og Sophie Pedersen for meget med at vise sine værker. Derudover skriver hun om sine overvejelser i forhold til naturgengivelse i maleri og den moderne kunst.

TRANSSKRIFTION

Kære Colsmann! De skal selv have saa mange
Tak for Besøget, som var en stor Glæde for mig. Jeg haaber
De ved Lejlighed gør det om igen.

Jeg var forresten i nogle Dage noget trykket ved Tanken
om at jeg vist havde plaget Dem og Pedr for meget med
at se paa mine Arbejder, hvoraf jo adskillige ingenlunde
fortjente den Opmærksomhed eller Tid vi ofrede paa dem,
men det er jo ikke nemt at se uhildet paa sine egne
Ting – naa og i den Tilstand kom altsaa Deres
Brev meget tilpas, Tak for det ogsaa! De synes jo altsaa
at mine Arbejder dog har nogen Værdi, og det glæder mig
at De synes det, jeg har ofte en stram Smag i Munden fordi
jeg sommetider – naar jeg møder Kritik – kan henfalde til
Selvros og Vigtighed, baade overfor sit Arbejde og
sin øvrige Jammerlighed er det af stor Vigtighed at
kunne glemme – slaa en Streg over Fortiden og se frem-
efter, der er simpelthen ingen anden Maade at redde
sig paa synes jeg ofte. Da jeg var ung syntes
jeg alt var saa grænseløst – Verden og mine egne Evner
og Muligheder, nu er der ingen Tal paa de Staver jeg render
mig i Livet, de Fejltagelser og Dumheder og Hjærteløsheder jeg
begaar, jeg føler Begrænsninger, kan De tro, og dog er der
meget hos Mennesker som er grænseløst, men hvor
er vor Forstand og Følelse begrænset og vor Dygtighed.

Jovel er ren Naturgengivelse i Maleri berettigede! bevares! der
er jo herlige Digte over Natur. malede mener jeg - og
jeg skulle da være den sidste til at ønske den Retning
jeg selv tilhører at være eneraadende – sikken en Kedsommelighed,
da var der snart ikke mere Liv i den. en anden Ting er
det at vi – det vil sige jeg f.E. velsagtens er for begrænset
til ret at have virkelig Interesse for andet end
det der ligner det man i Øjeblikket selv tumler med. Der er en
bestemt Opgave der for Øjeblikket Tiden forekommer en vigtigt og

hvor der tumles med samme Opgave – med Held eller Uheld –
der er ens Interesse især, men at Kunsten har mange
forskellige Opgaver at løse, det er da sikkert nok.
Livet er paa en Maade vældig rigt, hver sidder og maser
med sit og saa blir det til det store skønne brogede
Mosaik som dansk Nutidskunst engang vil vise sig
at være. Det maa da rigtig være
kedeligt hvis de ikke kan lide Prof. Foss¹, at skulle
høre paa ham, det ligger vist ikke for Dem at
være saa uforskammet og vise ham Vintervej.
Vi er midt i Høsten. Jeg var ellers i Aftes ude at høre
Censor P. A. Rosenberg læse et spansk Skuespil "Konge og Bonde"² og
i Aften skal jeg hen at høre nok et, det var
morsomt og svært friskt det iaftes, det var fra
omkr. 1600. den evig unge Kunst!
Jeg har ikke hørt fra Pedr, men nu vil jeg selv skrive
at ikke den kedelige Fornemmelse skal sætte sig fast, som
jeg havde da De var Rejst. Jeg savnede Dem og Peder kan De tro,
i de første Dage efter De var rejst.
Hunden og Klodserne blir Drengene kærere og kærere. Men Familien
kunde saa godt lide Dem og Peder, de vil ogsaa gjerne se dem
her igen. Godt Arbejde.
Mange Hilsner fra Deres Holm Møller

¹ Muligvis Harald Foss (1843-1922).

² Der er formentlig tale om et skuespil af den spanske forfatter Lope de Vega (1562-1635)

Kære Colmann! Du skal selv have saa mange
Tak for Brevet, som var en stor Gode for mig. Jeg havde
den endelighed for det var igen.
Jeg var forvildet i nogle Dage meget trykket ved Tanken
om at jeg vist havde paaet dem og Tids for meget med
at se paa mine Arbejde, hvoraf jeg adskillige ingenlunde
fulgtes den Opmærksomhed eller Tid vi ofrede paa dem.
men det er jo ikke nemt at se ubehaget paa sine egne
Sag. - naar og i den Tilstand kom altmaal Heres
Brev meget tilpas, Tak for det ogsaa! De synes jo ogsaa
at mine Arbejde dog har nogen Værdi, og det glæder mig
at De synes det. Jeg har ofte en stram Smag i Munden fordi
jeg sommetider - naar jeg møder Kritik - kan henfalde til
Selsom og Vigtighed. Bæde om for mit Arbejde og
sin øvrige Jævnslighed er det af stor Vigtighed at
kunne glæde sig - slaa en Strøg over Fortiden og se frem -
efters, der er simpelthen ingen anden Måde at redde
sig paa synes jeg ofte. Da jeg var ung agtede
jeg alt var en grænseløs. Vorden og mine egne Evner
og Mådelighed, nu er der ingen Tal paa de Står jeg runder
mig i Løst, de Fjælgende og Dummhed og Høveløshed er
begrænsede, især Begrænsede, kan de to. og dog er der
mange her Mennesker som er grænseløse. men her
er den Forstand og Tænkens Begrænsning og den Dygtighed.

Jant er en Naturgeni i Måden berøgtet! bevar! der
er jo herlige Digte om Naturen. maade man jo - og
især skulle da være den sidste til at ønske den Retning

is selv tilhins at vor enervende - sikker en Kærlighed,
da vi de snart ikke er i den. en anden Ting er
det at vi - det vil sige for f.ø. velsignelse er for begæret
til det at vi har vist, Interesse for andet end
det som vi. Fjellikhet selv tænktes med. Der er en
bestemt Opgave der ^{bedst} forekommer en rigtigt og
hvor de tænkes med samme Opgave - med Hæd eller Uæd-
de er en Interesse især, men at Kunstner har mange
forskellige Opgaver at gøre, det er da sikkert nok.
Lidt er der en Maade selv, rigt. hvor sikker og mere
med sit og som bliv det store ~~der~~ skønne brogede
Kosak som ^{da} Kunstneren engang vil vide sig
at vor. Det men da rigt, vor
kærligt hvis de ikke kan lide Prof. Foss, at skulle
hvis jeg kan, det ligger vist ikke for dem at
vor uforvarende og min kan Vinteren
Vi i midt i Høsten. for vor ellers i Aften vide at hvis
Conrad A. Rosenborg lare et spansk Skæspil "Kongen og Bonden" og
i Aften skal jeg hen at hvis nok et. det var
morsomt og var friskt det i Aften, det var fra
omkring 1600. den er en tænge Kunst
for han ikke hørt for Peder, men nu vil jeg selv skrive
at alle den kedelige Formidler skal rette sig fast, som
i hovedet da de var rigt. for samlede Dine ^{Peder} kan det, for
i de første Dage efter at de var rigt
Handen og Klodren blev Drängen Karer og Karer. Men Færdig
kunne saa godt lide Dag og Peder, de vil oppe gøre ved den
hvis jeg. Godt Arbejde. Hilsen for Ders Kære Møder